

# Joels bok og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - nummer trettitre

Jeff Pippenger

2026-01-21

## Nummer trettitre

Ved søndagsloven møter de hundre og førtifire tusen profetisk arbeiderne fra den ellefte time. De hundre og førtifire tusen er allerede beseglet, og kaller da den store skare til å komme ut av Babylon og til å stå sammen med dem for sabbaten på den syvende dag. Dommen over Guds hus avsluttes ved søndagsloven, og dommen går deretter over til hedningene, den store skare – Guds andre hjord. Åpenbaringen syv identifiserer begge grupper, og i det femte segl spør martyrene fra middelalderen: «Hvor lenge?» før Gud dømmer den pavelige makt for deres martyrium. De får beskjed om å hvile i sine graver inntil en annen gruppe martyrer under pavelig forfølgelse er fulltallige, og de får gitt hvite klær. Den store skare i Åpenbaringen kapittel syv bærer hvite klær, for de representerer den andre gruppen av pavelige martyrer i den snart kommende søndagslovkrisen. Åpenbaringen syv og det femte segl omtaler disse to gruppene, likesom menighetene Smyrna og Filadelfia gjør det. Smyrna representerer martyrene i det endelige pavelige blodbad, og Filadelfia de hundre og førtifire tusen.

Peter er ved den tredje time i Cæsarea Filippi, og etter «seks dager», ikke seks timer, ville han befinne seg ved grensen til søndagsloven, som er den niende time.

Og seks dager deretter tok Jesus med seg Peter, Jakob og Johannes, hans bror, og førte dem opp på et høyt fjell, hvor de var for seg selv. Og han ble forklaret for dem; og hans ansikt skinte som solen, og hans klær ble hvite som lyset. Og se, Moses og Elias viste seg for dem og talte med ham. Matteus 17:1–3.

Ved søndagsloven møter de hundre og førtifire tusen profetisk den store skare. Elia representerer de hundre og førtifire tusen som ikke smaker døden, og Moses representerer dem som dør i Herren. De står sammen med Kristus ved søndagsloven, som er det sted hvor Kristus salver sitt herlighetsrike, slik Han opprettet sitt nåderike ved korset. Dersom du fortsatt følger den logikken vi fremholder i forbindelse med sekstimersperioden fra den tredje til den niende time, er det nødvendig å se noe som er en meget særskilt illustrasjon.

Den tredje timen i Cæsarea Filippi er alfaen til den niende timens omega i Cæsarea Maritima. Jeg påviser at ikke seks timer, men seks dager senere, befinner Peter seg på Forklarelsens berg, noe som også illustrerer den historie som kulminerer ved søndagsloven, hvilken er den niende timen. Sekstdagersperioden svarer til sekstimersperioden, men bare som en fraktal fra Cæsarea til Cæsarea. Det som er særdeles bemerkelsesverdig, er at dette fenomenet—at en fraktal av historien befinner seg innenfor historien til sekstimersperioden—er nøyaktig det som skjer når man betrakter pinsehøytidens tid. De seks timene fra Kristi død inntil pinse er en fraktal av perioden fra korset inntil år 34 e.Kr., da den hellige uke ble avsluttet og evangeliet gikk til hedningene.

«Nå lukket stolthet og misunnelse døren for lyset. Dersom de beretningene som hyrdene og de vise menn hadde brakt, ble tillagt tro, ville de stille prestene og rabbinerne i en høyst lite misunnelsesverdig stilling og motbevisere deres påstand om å være utleggerne av Guds sannhet. Disse lærde lærerne ville ikke nedlate seg til å bli undervist av dem som de kalte hedninger. Det kunne ikke være slik, sa de, at Gud hadde gått dem forbi for å meddele seg til uvitende hyrder eller uomskårne hedninger. De besluttet å vise sin forakt for de beretningene som satte kong Herodes og hele Jerusalem i opphisselse. De ville ikke engang gå til Betlehem for å se om disse ting var slik. Og de fikk folket til å betrakte interessen for Jesus som en fanatisk opphisselse. Her begynte prestenes og rabbinerens forkastelse av Kristus. Fra dette punkt vokste deres stolthet og halsstarrighet til et fast forankret hat mot Frelseren. Mens Gud åpnet døren for hedningene, lukket de jødiske lederne døren for seg selv.» Slektenes håp, 62.

Midt i den hellige uken ble Kristus korsfestet. Tre og et halvt år senere ble Stefanus steinet og Kornelius sendte bud på Peter. Tre og et halvt år etter korset er prøvetiden fullstendig avsluttet for det gamle Israel. Stefanus så da inn i himmelen og så Kristus stående, hvilket er symbolet på prøvetidens avslutning i Daniel tolv, vers én. Døren ble lukket for det gamle Israel og åpnet for hedningene.

I perioden fra Kristi død ved den niende time til Stefans død og Peters kall ved den niende time er Kornelius og Stefanus to vitner om at de ett tusen to hundre og seksti profetiske dagene ble oppfylt. Fra den niende time ved døden til den niende time ved døden var det 1 260 profetiske dager. Fra den niende time ved døden til den niende time ved pinse identifiserer et fraktalmønster av de 1 260 dagene innenfor et tidsrom på femtitre dager.

Fraktalen som var pinsetiden, befinner seg ved begynnelsen av de 1 260 dagene, og ved slutten av disse dagene er Peter profetisk plassert både ved den tredje og den niende time i Cæsarea. De to Cæsarea representerer alfa og omega i en profetisk seks timers periode. Innenfor den profetiske seks timers perioden med de to Cæsarea reiser Peter i seks dager og kommer til Forklarelsens berg. Berget representerer beseglingen som kulminerer ved søndagsloven, hvor den seirende menighet blir løftet opp over alle fjellene. Disse seks dagene representerer sekstimersperioden fra Cæsarea til Cæsarea og er en fraktal innenfor perioden, slik pinsetiden var en fraktal ved begynnelsen av den samme hellige perioden.

Den innledende fraktalen var en oppfyllelse av vårhøytidene som er knyttet til pinsetiden. Den avsluttende fraktalen fra Caesarea Filippi til Forklarelsens berg er også profetisk sammenbundet med den hellige uken. På berget talte Faderen, slik Han hadde gjort ved Kristi dåp, og slik Han skulle gjøre like før korset. Faderen talte hørbart tre ganger fra begynnelsen av den hellige uken og frem til korset. Én gang ved dåpen, deretter på Forklarelsens berg, og så talte Han i skyggen av det nært forestående kors.

Korset er omega i de 1 260 dagene som begynte ved Hans dåp. Dåpen og korset er bestemte veimerker i den hellige uken i Daniel ni, og identifiserer således Forklarelsens berg som en del av den hellige uken. Dersom det første og det siste oppfyller veimerkene i profetien om den hellige uken, må også det midterste veimerket av profetisk nødvendighet gjøre det samme.

Dåpen er den første engelen; Forklarelsens berg er den andre, og korset er den tredje. På berget identifiserte Gud Moses og Elia som veimerker for restmenigheten. Anvendelsen bindes sammen med det trefoldige symbolet Peter, Jakob og Johannes. Det var tre ganger Jesus tok Peter, Jakob og Johannes med seg. Den første gangen var det oppvekkelsen av Jairus' datter, den andre var Forklarelsen, og den tredje var Getsemane. Den første gangen var Peter, Jakob og Johannes vitner til en oppstanden tolv år gammel jomfru.

Og det skjedde da Jesus vendte tilbake, at folket tok imot ham med glede; for de ventet alle på ham. Og se, det kom en mann ved navn Jairus, og han var en synagogeforstander; og han falt ned for Jesu føtter og bønnfalt ham om at han måtte komme til hans hus. For han hadde en eneste datter, omkring tolv år gammel, og hun lå for døden. Men mens han gikk, trengte folkemengden seg inn på ham. Lukas 8:40–42.

Navnet Jairus betyr «opplyseren» og «å være lysende og herlig». Av de tre gangene da Peter, Jakob og Johannes alene var Kristi gjester, var dette første gang, og Jairus representerer den første engelen som opplyser jorden med sin herlighet. Den tolv år gamle jomfruen representerer de jomfruene som skal oppstå som de hundre og førtifire tusen. Kristus nådde hjemmet til jomfrudatteren etter sitt møte med en kvinne som hadde hatt blødninger i tolv år.

Og en kvinne som hadde hatt blødninger i tolv år, og som hadde brukt alt hun eide på leger, uten å kunne bli helbredet av noen, kom bakfra bort til ham og rørte ved kanten av kappen hans; og straks stanset blødningen hennes. Lukas 8:43, 44.

En tolv år gammel jomfru blir identifisert, og deretter, i det neste verset, blir en kvinne som har hatt blødninger i tolv år, identifisert. Kvinnen hadde blødningene gjennom hele jomfruens liv. Jesus var i ferd med å gå forbi kvinnen med blødningene for å nå fram til jomfrudatteren. Kvinnen representerer den første engels budskap, slik det er framstilt ved budskapet til Laodikea. Kristus var i ferd med å oppvekke og reise jomfruen til liv, og den syke kvinnen, den laodikeiske kvinnen, hadde fremdeles en kort anledning til å røre ved Guddommen. Et barn representerer den siste generasjon, og Jesus går forbi en syk kvinne, Laodikea, for å reise opp jomfruen i de siste dager. Når jomfruen blir oppreist, er kvinnen enten blitt helbredet eller blitt gått forbi.

Et kjennetegn ved den første engelen er frykt, og det finnes to slags frykt.

Mens han ennå talte, kom det en fra synagogeforstanderens hus og sa til ham: Din datter er død; bry ikke Mesteren. Men da Jesus hørte det, svarte han ham og sa: Frykt ikke; tro bare, så skal hun bli gjort frisk. Lukas 8:49, 50.

Deretter går Peter, Jakob og Johannes inn i rommet hvor oppstandelsen, symbolisert ved Kristi dåp, fremstilte bemyndigelsen av den første og den tredje engel. Forklarelsens berg er den andre gangen Peter, Jakob og Johannes er vitner. Forklarelsens berg er den andre engel, og da Kristus tok de samme disiplene med seg til Getsemane, representerte det den tredje engel. Ved det andre trinnet, Forklarelsens berg, er det en «fordobling», for waymarken ved berget er midtpunktet av de tre gangene Faderen talte. Den første var ved hans dåp, som samsvarer med oppstandelsen av den tolvårige jomfru; den andre var berget, og den tredje var like før korset. De tre gangene Faderen talte, og de tre gangene de tre disiplene gikk for seg selv sammen med Jesus, er knyttet sammen

ved det forhold at den andre waymarken i begge linjer er Forklarelsens berg.

Og da han kom inn i huset, tillot han ingen å gå inn, uten Peter og Jakob og Johannes, og jentas far og mor. Og alle gråt og sørget over henne; men han sa: Gråt ikke; hun er ikke død, men sover. Og de lo ham ut, fordi de visste at hun var død. Men han sendte dem alle ut, tok henne ved hånden og ropte: Pike, stå opp. Og hennes ånd vendte tilbake, og hun sto straks opp; og han bød at de skulle gi henne mat. Og hennes foreldre ble forferdet av undring; men han påla dem at de ikke skulle si til noen hva som var skjedd. Lukas 8:51–56.

Peter, Jakob og Johannes er vitne til den første engelen ved oppstandelsen av jomfruen, som hadde sovet, slik Lasarus hadde gjort. Da hun våknet, stod hun straks opp og fikk mat. Når Elia og Moses blir oppreist i Åpenbaringen elleve, reiser de seg straks opp, og deretter blir Den Hellige Ånd utøst uten mål, som representerer jomfruens mat. Forklarelsens berg var seks dager etter Cæsarea Filippi, unntatt når Lukas nedtegner hendelsene.

Og det skjedde omkring åtte dager etter disse ord at han tok med seg Peter og Johannes og Jakob og gikk opp på et fjell for å be. Og mens han bad, ble hans åsyns skikkelse forvandlet, og hans klær ble hvite og skinnende. Og se, to menn talte med ham; det var Moses og Elias. Lukas 9:28–30.

Både Matteus og Markus sier uttrykkelig «etter seks dager», og Lukas sier «omkring» åtte dager. Bibelens forfattere benyttet to måter å regne tid på; den ene kalles inklusiv og den andre eksklusiv. Ved første øyekast kan det synes å være selvmotsigelser, men det forhold at Lukas sa «omkring», viser at han talte i inkluderende vendinger, og når Matteus og Markus sier «etter seks dager», viser de at de regnet hele dager, og ikke den dagen som innledet åttedagersperioden, eller den dagen som avsluttet åttedagersperioden. Forskjellen frembringer to tallsymboler for den samme perioden; det ene er tallet åtte og det andre er de seks dagene.

Det som stadfestes ved de to vitnesbyrdene om seks- eller åttedagersperioden fra Cæsarea Filippi og Forklarelsens berg, er at i den perioden da Kristus besegler de hundre og førtifire tusen, representerer tallet åtte de åtte sjelene på Noahs ark, og tallet seks representerer den sjetten menighet, Filadelfia, som er bestemt til å være den menighet som er den åttende, og som er av de sju. De blir forvandlet til den åttende ved herliggjørelsen av Moses, Elia og Kristus. Herliggjørelsen på berget er også forbilledliggjort ved herliggjørelsen på berget i Moses' historie.

Da Moses steg opp på fjellet, tok han med seg sytti eldste og Josva.

Så steg Moses opp, og Aron, Nadab og Abihu, og sytti av Israels eldste. Og de så Israels Gud; og under hans føtter var det likesom et brolagt verk av safirstein, og som selve himmelens legeme i sin klarhet. Og mot de fremste blant Israels barn rakte han ikke ut sin hånd; også de så Gud, og de åt og drakk. Og Herren sa til Moses: Kom opp til meg på fjellet, og bli der; og jeg vil gi deg steintavler og loven og budene som jeg har skrevet, for at du skal lære dem.

Så stod Moses opp, og hans tjener Josva; og Moses gikk opp på Guds fjell. Og han sa til de eldste: Bli her og vent på oss til vi kommer tilbake til dere; og se, Aron og Hur er hos dere; om noen har en sak å føre, la ham gå til dem.

Og Moses steg opp på fjellet, og en sky dekket fjellet. Og Herrens herlighet hvilte over Sinai-fjellet, og skyen dekket det i seks dager; og på den sjuende dagen kalte han på Moses ut fra skyens midte. Og synet av Herrens herlighet var som fortærende ild på fjellets topp i Israels barns øyne. Og Moses gikk inn i skyens midte og steg opp på fjellet; og Moses var på fjellet i førti dager og førti netter. 2 Mosebok 24:9–18.

Den første engels budskap var oppvekkelsen av Jairus' datter, i samsvar med Kristi dåp. Så, seks dager senere, kom Forklarelsens berg, som er den andre engel, og som ledet til korset, som er den tredje engel. Som den andre engel har berget et dobbelt vitnesbyrd, idet Faderens tale på berget knytter seg til en annen linje av de tre. De tre gangene Peter, Jakob og Johannes var Kristi eksklusive gjester, og de tre gangene Faderen talte, identifiserer begge den andre manifestasjonen av Faderens røst, og den andre gangen Jesus tok med seg Peter, Jakob og Johannes, var på Forklarelsens berg. Det andre veimerket, berget, har et dobbelt vitnesbyrd om Faderens røst og de tre disiplene, for det andre budskapet identifiserer alltid en «fordobling».

Det seks timer lange tidsrommet mellom aften- og morgenslakterofrene, som er fremstilt ved Matteus' og Markus' seks dager fra Cæsarea Filippi til fjellet, er fremstilt ved Moses' seks dager, inntil han blir kalt inn i skyen på den sjuende dagen.

Linjen begynner med ventetiden til den andre engelen, ettersom Moses pålegger de sytti eldste å «vente» til han vender tilbake. De første seks dagene i linjen er adskilt, men utgjør likevel en del av de samlede 46 dagene. De seks dagene er en periode som leder frem til den tredje prøven, representert ved førti dager. De 46 dagene symboliserer templet; de seks dagene er de seks timene fra Kristi død til pinse, de seks timene fra Hans korsfestelse til Hans død, de seks timene fra Cæsarea til Cæsarea og de seks timene fra Peter i salen ovenpå til templet. Moses mottar paktsloven og får instruksjonene om hvordan templet skal reises. Selv om Bibelen sier at intet menneske har sett Gud, «så» de eldste «Israels Gud». Guds herliggjørelse på fjellet med Moses og de eldste var et forbilde på herliggjørelsen på Forklarelsens berg. Begge inneholder sekسدagersperioden. Moses' linje omfatter ventetiden til den andre engelen og de fulle førtiseks dagene som representerer templet. De førti dagene da han mottok loven, representerer beseglingen.

Peter var i Cæsarea Filippi ved den tredje time, på vei til Cæsarea Maritima ved den niende time, og om seks til åtte dager er han på Fjellet, hvor han oppholder seg sammen med Moses' sytti eldste, da han ser et syn av den herliggjorte Herren, slik også Daniel gjorde i kapittel ti. Daniel så Herren ansikt til ansikt, slik også Gideon og de sytti eldste gjorde. Forklarelsens berg er stedet hvor den laodikeiske bevegelsen av de hundre og førtifire tusen blir forvandlet til den filadelfiske bevegelsen av de hundre og førtifire tusen. De blir den åttende menighet som er den sjetten menighet; således ser vi seks dager og åtte dager.

De seks timene fra korsfestelsen til hans død, de seks timene ved pinse, de seks timene fra Cæsarea til Cæsarea, de seks dagene til Forklarelsens berg og de seks dagene for Moses som ledet til de førti dagene, er den samme linjen. Mellom Cæsarea Filippi, som er Panium og søndagsloven, blir de hundre og førtifire tusen beseglet. Denne beseglingen forårsaker en adskillelse.

Og jeg, Daniel, så alene synet; mennene som var med meg, så ikke synet. Men en stor skjelving falt over dem, så de flyktet bort og skjulte seg. Daniel 10:7.

Moses skilte lag fra de eldste da han sa: «Vent her på oss, inntil vi kommer tilbake til dere.» Moses skilte lag fra de sytti ved ventetiden, og sytti uker representerer prøvetid for det tidligere paktsfolket. Da den syttiende uken var omme, og den syttiende uken var den hellige uken da Kristus stadfestet pakten med mange, skilte Kristus seg da fullt og helt fra det tidligere paktsfolket. Tidsrommet da det tidligere paktsfolket kunne løse sitt blødningsproblem, som for deres del var å tro at de ble frelst ved Abrahams blod, var over, og jomfruen på tolv år ble oppreist for å tjene. Da ventetiden først begynte, mottok Moses paktsloven og instruksjonene om å reise templet.

Da Peter, Jakob og Johannes var på fjellet, representerer beseglingen av Guds folk, og deres påfølgende oppreisning som et banner, dette paktsfolket som tempelet til de hundre og førtifire tusen. Arbeiderne i den ellevte time blir deretter føyd til dette tempelet.

Så sier Herren: Hold fast ved retten og gjør rettferdighet; for min frelse er nær ved å komme, og min rettferdighet å bli åpenbart. Salig er det menneske som gjør dette, og det menneskebarn som holder fast ved det, som holder sabbaten så han ikke vanhelliger den, og holder sin hånd fra å gjøre noe ondt. Den fremmedes sønn, som har sluttet seg til Herren, skal ikke si: Herren vil visselig skille meg helt fra sitt folk. Og den vanføre skal ikke si: Se, jeg er et tørt tre. For så sier Herren om de vanføre som holder mine sabbater og velger det som behager meg, og holder fast ved min pakt: Dem vil jeg gi i mitt hus og innenfor mine murer et sted og et navn, bedre enn sønner og døtre; jeg vil gi dem et evig navn, som ikke skal utryddes. Likeså de fremmedes sønner, som slutter seg til Herren for å tjene ham og for å elske Herrens navn, for å være hans tjenere, hver den som holder sabbaten så han ikke vanhelliger den, og holder fast ved min pakt, dem vil jeg føre til mitt hellige berg og glede dem i mitt bedehus; deres brennoffer og deres slakteroffer skal være til velbehag på mitt alter. For mitt hus skal kalles et bedehus for alle folk.

Så sier Herren Gud, han som samler Israels fordrevne: Enda vil jeg samle andre til ham, foruten dem som allerede er samlet til ham. Jesaja 56:1–8.

Peter, James og John, så vel som Moses, representerer «Israels utstøtte», som blir kastet ut av sine brødre, som hatet dem.

Så sier Herren: Himmelen er min trone, og jorden er min fotskammel. Hvor er da det hus som dere bygger for meg, og hvor er stedet for mitt hvilested?

For alle disse ting har min hånd gjort, og slik er alle disse ting blitt til, sier Herren. Men til denne vil jeg se: til den som er fattig og har en sønderknust ånd, og som skjelver for mitt ord. Den som slakter en okse, er som om han slo i hjel et menneske; den som ofrer et lam, som om han brakk nakken på en hund; den som bærer fram en offergave, som om han ofret svineblod; den som tenner røkelse, som om han lovpriste en avgud. Ja, de har valgt sine egne veier, og deres sjel har behag i deres vederstyggeligheter. Også jeg vil velge deres villfarelser og la det de frykter, komme over dem; for da jeg kalte, var det ingen som svarte; da jeg talte, var det ingen som hørte. Men de gjorde det som var ondt for mine øyne, og valgte det som jeg ikke hadde behag i.

Hør Herrens ord, dere som skjelter for hans ord: Deres brødre, som hatet dere, som støtte dere ut for mitt navns skyld, sa: La Herren bli herliggjort. Men han skal komme til syne til deres glede, og de skal bli til skamme. Jesaja 66:1–5.

Ordet «glede» forekommer tallrike ganger og på mange måter i Skriften, likeså ordet «skamfull». I sammenhengen med Peters budskap fra Joels bok er skam i motsetning til glede en parallell, slik som de vise og de dårlige jomfrueene eller hveten og ugresset. Skam og glede representerer, i Joels sammenheng, dem som har oljen, eller budskapet om senregnet, i motsetning til dem som ikke har det. Det er først når du ser denne detaljen at du kan komme til den dypere meningen i: «Deres brødre som hatet dere, som støtte dere ut for mitt navns skyld.» Disse brødrene er dem som i Spalding and Magan, side én og to, er de «navnkristne adventister, lik Judas», som vil «forråde oss til katolikkenene», «for de hatet oss på grunn av sabbaten, for de kunne ikke gjendrive den». Deres brødre som hater dere, støter dere ut på grunn av budskapet om landets sabbat, Mose sju ganger, som ikke kan gjendrive. Poenget her er at dere blir støtt ut på grunn av et læremessig argument, en debatt, som Jesaja kaller det, og den læremessige debatten er budskapet om senregnet.

Joel kaller dette budskapet «ny vin», og dersom du har dette budskapet, har du glede. Dersom du ikke har det, våkner du, slik Joels drankere gjør, og oppdager at den nye vinen er avskåret fra din munn. På det tidspunkt er du profetisk «til skamme». Den klassen som har oljen, har glede, og den klassen som ikke har olje, er til skamme. Oljen er også ny vin, og den er forbundet med glede. Derfor sier Jesaja: «Hør Herrens ord.» Én klasse velger å høre, og den andre lytter ikke til basunens lyd. Jesaja identifiserer særskilt den klassen som hører, når han sier: «I som skjelter for hans ord.» Herren samler dem som er blitt drevet bort på grunn av budskapet som kom ved 9/11, og ved søndagsloven samler han Jesajas evnukker, som fremstilles som tørre trær. Dersom de vil holde fast ved pakten, skal de ikke lenger være skilt fra Guds hellige berg.

En evnukk eller et tørt tre representerer død. En evnukk kan ikke få avkom, og et tørt tre har ikke liv. Løftet er at dersom disse hedningene, eller arbeiderne i den ellefte time, vil ta imot pakten representert ved sabbaten, skal de få sønner og døtre. Først samler Han Israels utstøtte, deretter løfter Han disse utstøtte opp som et banner og samler så sin andre hjord. Den første og den andre samlingen representerer perioden fra 11. september og frem til søndagsloven, når Den Hellige Ånd sprenger, og også perioden fra søndagsloven inntil Mikael står fram og sildigregnet blir utøst uten mål. I begge perioder er sildigregnet et budskap som, dersom du har det, bringer glede, og dersom du ikke har det, bringer skam.

Matteusboken er inndelt i tre linjer som representerer de tre englene i Åpenbaringen fjorten. Hver av de tre linjene inneholder også fraktaler av de tre englene. Den andre linjen, fra kapittel elleve til kapittel tjueto, er sentrum, for den er den andre engelen, som er plassert mellom den første og den tredje engelen. Matteusboken er i seg selv en midtlinje når vi betrakter kapitlene elleve til tjueto i sammenheng med paktkapitlene i Første Mosebok og Åpenbaringen.

Sentrum i de tolv paktskapitlene er Matteus', og sentrumslinjen i Matteus' tre linjer finnes i de samme tolv kapitlene. Sentrum i disse tolv kapitlene er beseglingen av de hundre og førtifire tusen. Dette sentrumspunktet er representert ved tre vers, som samsvarer med de tre sentrale versene i

Første Mosebok og Åpenbaringens tolv paktskapitler.

Peter er sentrumspunktet av sentrumspunktet av sentrumspunktet, og han representerer den første og den siste kristne brud. Det er signaturen til Alfa og Omega. Palmoni satte også sin signatur på Peters navneforandring, da Han utformet gåten om Peters navn på engelsk. Jesus talte til Peter på hebraisk, og samtalen ble nedtegnet på gresk og deretter gjengitt på engelsk. På engelsk ga Palmoni Peter navn ved å bruke den 16. bokstaven i det engelske alfabetet, fulgt av den 5., som etterfølges av den 20., som etterfølges av den 5., som etterfølges av den 18., fullt vitende om dette da Han, som Palmoni, skapte navnet som skulle gå fra hebraisk til gresk til engelsk. Han utformet også at det engelske navnet skulle muliggjøre en gåte der disse fem bokstavene multipliseres i rekkefølge for å nå tallet ett hundre og førtifire tusen. Palmoni, som også er den første og den siste, utformet at den første av disse fem og den siste av de fem engelske bokstavene som utgjør navnet Peter, er den 16. og den 18. bokstaven, for navnet Peter skulle forekomme i Matteus 16:18.

Med alt dette om Peter må vi likevel fortsatt behandle «det gylne snitt». Det gylne snitt er representert ved Matteus 16:18, for forholdstallet er 1,618. Det gylne snitt er forbundet med naturens fraktaler, og når Palmoni lokaliserer Peter i Matteus 16:18, identifiserer Palmoni at den profetiske nøkkelen som blir lagt på Eliakims skulder i Jesaja 22:22, og de profetiske nøklene som blir gitt til Peter og menigheten i dette avsnittet, innbefatter profetiske fraktaler.

Cæsarea Filippi ved den tredje time til Cæsarea Maritima ved den niende time representerer en fraktal av den tredje time da Kristus ble korsfestet, inntil den niende time da Kornelius sendte bud på Peter. Den pinseårstid som strekker seg fra den tredje time ved korsfestelsen til Peter i tempelet på pinsedagen ved den niende time, er en fraktal av de 1 260 dager fra korset til Kornelius. De tre gangene Faderen talte, er en fraktal av de tre engler, likesom også de tre gangene Jesus tok med seg bare Peter, Jakob og Johannes. Den profetiske informasjon som er innkodet i de vers hvor Peter fremstiller de hundre og førtifire tusen, er like dyptgripende som noen sannhet noensinne har vært, og likevel har vi ennå ikke plassert Peter ved Panium i Daniel elleve.

Vi vil fortsette denne studien i neste artikkel.

Peter, Jesu Kristi apostel, til de utlendinger som er spredt omkring i Pontus, Galatia, Kappadokia, Asia og Bitynia, utvalgt etter Gud Faders forutviten, ved Åndens helliggjørelse, til lydighet og bestenkning med Jesu Kristi blod: Nåde være med dere, og fred bli mangfoldiggjort. Velsignet være vår Herre Jesu Kristi Gud og Far, han som etter sin store miskunn har gjenfødt oss til et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde, til en uforgjengelig og ubesmittet og uforkrenkelig arv, som er gjemt i himlene for dere, dere som ved Guds kraft blir bevart ved tro til den frelse som er rede til å bli åpenbart i den siste tid.

Deri jubler dere stort, selv om dere nå en kort stund, om så må være, har sorg under mange slags prøvelser, for at prøven på deres tro – langt kosteligere enn det forgjengelige gull, som dog prøves i ild – må bli funnet til pris og ære og herlighet ved Jesu Kristi åpenbarelse. Ham elsker dere, enda dere ikke har sett ham; på ham tror dere, enda dere nå ikke ser ham, og dere jubler med en usigelig og herliggjort glede, idet dere vinner målet for deres tro: deres sjelers frelse.

Om denne frelse gransket og ransaket profetene med iver, de som profeterte om den nåde som skulle komme til dere. De søkte å finne ut hvilken eller hva slags tid Kristi Ånd, som var i dem, siktet til da den på forhånd vitnet om Kristi lidelser og herligheten deretter. For dem ble det åpenbart at det ikke var seg selv, men oss de tjente med disse ting, som nå er blitt forkynt for dere av dem som forkynte evangeliet for dere ved Den Hellige Ånd, utsendt fra himmelen; ting som englene lengter etter å skue inn i.

Derfor, bind opp om deres sinns lender, vær sindige, og sett deres håp fullt og fast til den nåde som skal bli dere til del ved Jesu Kristi åpenbarelse. Som lydige barn skal dere ikke skikke dere etter de tidlige lyster i deres uvitenhet. Men likesom han som kalte dere, er hellig, så skal også dere være hellige i all deres ferd. For det er skrevet: Vær hellige, for jeg er hellig.

Og dersom dere påkaller Faderen, han som uten persons anseelse dømmer etter hver enkelts gjerning, så lev den tid dere er her som fremmede, i frykt. For dere vet at det ikke var med forgjengelige ting, som sølv eller gull, dere ble løskjøpt fra deres tomme ferd, den dere hadde overtatt ved tradisjon fra fedrene; men med Kristi dyrebare blod, som av et lam uten lyte og uten plett. Han var sannelig forut kjent før verdens grunnvoll ble lagt, men ble åpenbart i de siste tider for deres skyld, dere som ved ham tror på Gud, han som oppreiste ham fra de døde og gav ham herlighet, så deres tro og håp kunne være til Gud. Siden dere har rensset deres sjeler ved lydighet mot sannheten gjennom Ånden til oppriktig broderkjærighet, så elsk hverandre inderlig av et rent hjerte, dere som er gjenfødt, ikke av forgjengelig sæd, men av uforgjengelig, ved Guds ord, som lever og blir til evig tid. For alt kjød er som gress, og all menneskets herlighet som gressets blomst. Gresset visner, og blomsten faller av; men Herrens ord varer til evig tid. Og dette er det ord som ved evangeliet er forkynt for dere. 1 Peter 1:1–25.